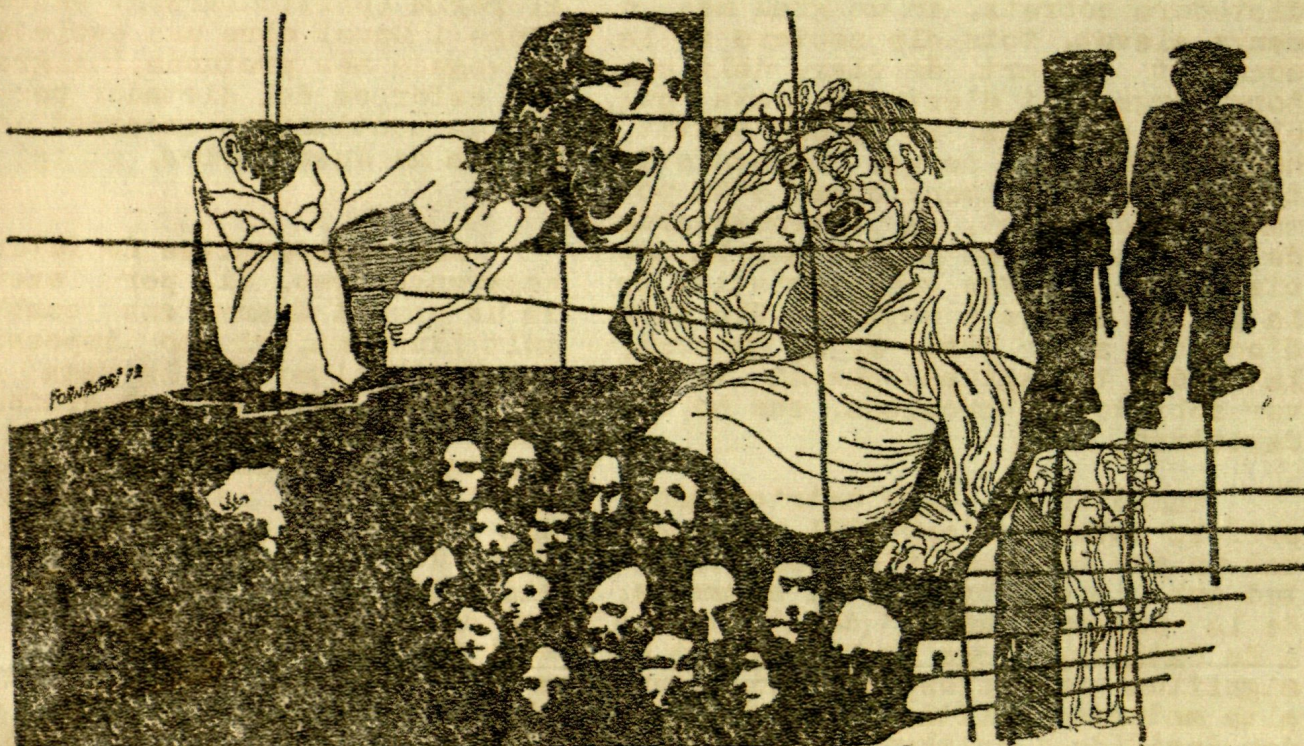

AOCIO

PORTAVEU DE JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

1.972 núm.4

SUMARI:

- Balanç i perspectives
- Els dos vessants de la nostra lluita
- Figures: Lluís Companys
- Problemes generals i locals de l'Assistència Sanitària
- Conflictes en les Residències Sanitàries de la Seguretat Social
- Entrevista amb un dirigent de Front

balanç i perspectives

El moviment popular d'enfrontament al franquisme i a tot el que aquest representa, és cada vegada més voluminós, s'estén més i més pertot arreu, sense que el règim sigui ja capaç d'aturar-lo. No cal que insistim gaire en aquesta afirmació: n'hi ha prou de fullejar qualsevol diari de qualsevol dia, i això que els diaris, mediatitzats pel règim o pels grups de pressió que l'integren, serveixen les informacions polítiques de manera insuficient i deformat.

L'any 1971 ha estat el més agitat i el més combatiu de tots els anys de franquisme. Avui ja podem dir que la lluita d'oposició a la dictadura cobreix, en un grau més o menys elevat, tots els sectors de la societat -a part, és clar, dels sectors burgesos i d'extrema dreta que el règim assimila. En aquest sentit, hem de remarcar, perquè és ben evident, que el moviment obrer s'ha posat, decididament, a l'avantguarda de la lluita, i ho ha fet amb la decisió i el coratge característics de la lluita obrera i popular. Els fets d'octubre a la SEAT i, en general, la tardor tan agitada que hi va haver sobretot a Barcelona, ens ho ben demostren.

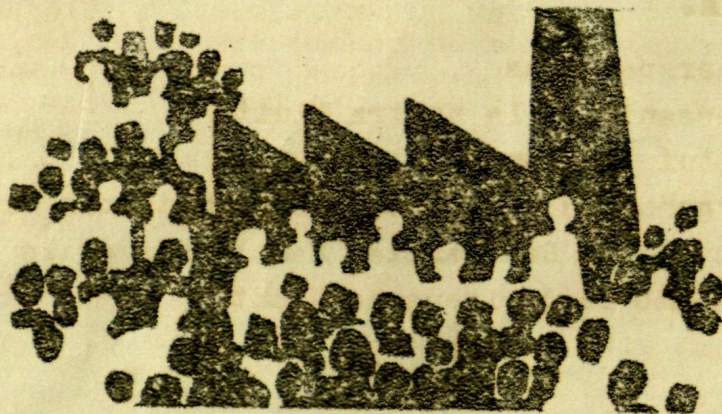
També en el camp estrictament polític català, l'any 1971 ha concretat un pas endavant d'extrema magnitud amb la celebració, el novembre, de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, que ha significat -i significa- un esforç unitari d'una alta maduresa política, una arrencada decidida i unitària, de pràctica ment totes les forces democràtiques del país, polítiques o no polítiques, per a combatre la illegalitat feixista del règim i imposar la legalitat democràtica que l'Assemblea

proclama i propiciarà.

La resposta del règim a totes aquestes situacions, ja és coneguda: d'una banda, la repressió, el llenguatge de la força, l'únic de què disposen el dictador i la seva pandilla; d'altra banda, el tancament del règim en ell mateix, la reculada espectacular a què hem assistit, i assistim, d'ençà del procés de Burgos. (L'últim exemple d'aquesta marxa enrera és el "no" rotund a les "asociaciones políticas" que el règim mateix havia proclamat.)

Paral·lelament a això, la divisió entre els sectors que informen el règim (particularment entre Falange i Opus) obre una escletxa cada vegada més profunda, malgrat els esforços del dictador per imposar un continuisme encarnat en la figura de Juan Carlos, el rei títlella.

Les perspectives de futur són esperançadores. Si, per exemple, fa un parell d'anys ens semblava molt llunyana, si no impossible, la possibilitat de la vaga general, avui, amb els condicionaments que hem exposat i tenint en compte la progressió constant i vertiginosa de la lluita en tots els ordres, sí que ens sembla realitzable. La vaga general, culminació lògica de l'actual estat avançat de la lluita, constituirà un gran pas endavant -definitiu o no, però en tot cas d'una importància clau- en el camí del nostre poble cap a la liquidació del franquisme. Només l'aconsegurem si reforcem i augmentem els llaços unitaris entre tots els sectors en lluita. Endavant, doncs, en aquesta direcció!

els dos vessants de la nostra lluita

NACIONALISME

La reivindicació nacional catalana queda inserida dins el conjunt de reivindicacions democràtiques que, a poc a poc, assumeix la societat catalana que lluita per un estat de dret autèntic i per a retornar al poble allò que li pertany: la sobirania política. Objectius que no dubtem que cal cobrir, i amb urgència. Però som molts els qui, deixant de banda abstraccions, idealismes, xovinismes i valors de transcendència, donem al nostre nacionalisme un valor actiu d'alliberament d'un poble oprimat i sotmès a decisions socials, econòmiques i polítiques que, ultra que no són les seves, ha quedat ben demostrat que no li convenen. La nostra lluita nacional va encaminada a endegar un país català diferent, a fer que la societat aconseguixi una estructura sòlida i que descansi damunt la participació de les classes populars catalanes en l'exercici del poder polític. La lluita genèrica per l'alliberament català ha d'ésser assumida per totes les classes socials catalanes, entenent com a català tothom qui viu i treballa a Catalunya. Totes tenen alguna cosa a dir en el futur del país. Nosaltres, la Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya, volem una Catalunya lliure perquè des d'ella i a través d'ella aconseguirem la nostra revolució socialista, l'afermarem i farem dels Països Catalans una veu real dins el concert del moviment socialista mundial.

SOCIALISME

La societat catalana, tot i els esforços fets en aquest sentit, no ha pogut donar la seva versió liberal-burguesa. Ha estat una enorme contrarietat per a la nació catalana el fet d'haver de contemplar i d'assimilar els profunds processos de transformació de les societats modernes sense el mínim de poder en la decisió política. Ara risca, si no s'apressa, de no poder donar la seva versió socialista. Volem donar la versió socialista catalana, no la castellana ni la basca ni la gallega. ¿I quan ens ha estat possible d'iniciar alguna cosa en aquest sentit? En les èpoques de govern. Ni que hagi estat mínim, però sempre efectiu. El poder català a les mans de les classes populars catalanes, donant a aquest mot l'abast sociològic més modern, ha de fer possible la implantació d'aquest socialisme que descansa sobre tres pilons fonamentals: la llibertat, la democràcia directa i l'establiment d'un sistema de garanties que eviti tot possible retorn a cap sistema dictatorial.

FIGURES

LLUÍS COMPANYS

La matinada del 15 d'octubre de 1940, ara fa trenta-un anys, el règim franquista afusellava la llibertat de Catalunya.

Aquesta soció es materialitzà en la persona del qui en va ésser President fins a l'últim moment abans de l'ocupació: Lluís Companys. Lluís Companys i Jover (n. 1892), president de la Generalitat de Catalunya elegit per sufragi popular, havia estat detingut un mes abans pels nazis a la França ocupada; els nazis el passaren presoner a les mans del franquisme, el qual tingué cura d'eliminar-lo ben de pressa. L'historial polític de Companys és molt nodrit, i en tota la seva trajectòria, des de la fundació, al tombant de segle, amb Francesc Layret, de l'Associació Escolar Republicana, fins a la implantació, en plena guerra, del Decret de Col·lectivització, representà ben clarament el nacionalisme lligat amb l'esquerra i amb les reivindicacions socials.

PROBLEMES GENERALS I LOCALS DE L'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA.

D'un temps ençà el sector professional sanitari fa sentir la seva veu sumant-se a la lluita obrera reivindicativa que s'ha anat desenvolupant en àmbits professionals i ha produït una explosió múltiple. Però la de la classe sanitària ha estat duta a les darreres conseqüències.

Cal dir que l'organització sanitària que patim per mor de l'Estat espanyol és, des del punt de vista de l'eficàcia, pràcticament inexistent. El desdoblament de funcions en diversos ministeris, l'amuntegament d'algunes funcions i la inexistència d'altres, configuren un pla sanitari deficiënt, no gens adequat a les necessitats de la nostra època.

L'atenció sanitària es limita a l'individu malalt sense cap mena de precaució profilàctica (campanyes de prevenció, de sanajament, condicionament d'habitatges, etc.). Tampoc no ha estat prevista l'atenció post-malaltia; és a dir: l'atenció sanitària hauria de ser una atenció continuada de l'individu, que li ha d'ésser aplicada a cada moment de la seva vida per tal que la seva salut i, en conjunt, la salut del país, sigui acceptable.

Aquest dèficit és la base d'una situació conflictiva i és la que ha dut a la vaga els psiquiatres d'Astúries, que ha trobat ressò a tots els àmbits sanitaris, sobretot a Catalunya. El malalt mental es troba en unes condicions d'assistència tan precàries que són inimaginables. Per bé que hi ha centres isolats on alguns privilegiats gaudeixen d'una assistència acceptable, la veritat és que la gran majoria malden per una atenció que no obtenen. La vaga dels psiquiatres és una protesta a la reducció de l'assistència per raons burocràtiques.

Però no és només el malalt mental qui està desatès. Ho som tots els afiliats a la Seguretat Social. Un metge de medicina té una mitjana de 40 visites cada hora, i no pot perllongar-les perquè el torn següent espera. I un altre problema urgent és el dels hospitals. Arreu del món els hospitals gaudeixen de privilegis de primer ordre, tant els hospitals generals com els de tota mena d'especialitats, amb protecció estatal els uns, d'altres atesos per institucions o patronats, i que de cap manera no signifiquen llocs de discriminació social. A Barcelona, per exemple, funcionen uns vells hospitals en els quals les dificultats econòmiques, d'assistència, d'organització, són evidents: ens ho fan veure, dia sí i dia no, a les pàgines de la premsa, víctimes que volen ventilar públicament aquests problemes, però les males administracions, els robatoris i les estafades contínues que mermen les possibilitats d'assistència queden ocultes.

Però aquests fets, ja gravíssims, queden agreujats per d'altres, purgament de jurisdicció o de competència. Ara, després d'enormes despeses -- per a rentar la cara de les inhòspites sales del Clínic de Barcelona, -- després d'haver provocat incomoditats de tota mena als assistits amb els fer i desfer, després de continuades batalles sobre pressupostos i projectes, el Ministerio de Educación ha encarregat, amb caràcter d'urgència, la redacció d'uns projectes per a un nou Hospital Clínic i una nova Facultat. Ho fa sense consultar el personal facultatiu que coneix les necessitats, sense fer neteja d'allò que sobra perquè només actua en profit propi, que a la llarga aconduirà al que ha succeït a l'Hospital de Sant Pau, on els projectes de renovació han anat a l'aigua per l'actuació dictatorial d'un director més atent al prestigi que no a les necessitats de l'establiment i per a la permanència d'una administració de profit.

I per a reblar el clau podríem parlar del cas succeït el darrer estiu

sobre l'afer del còlera: tot un munt de contradiccions i paraules, i molt poca efectivitat. El que ningú no va dir és que calia la vacunació en benefici de la col·lectivitat, no com a remei immediat.

Hi ha un munt de feina a fer. Esperem que dia rera dia sortiran a flor de pell els problemes que cal assumir i denunciar. I que, la feina, podrem fer-la un dia.

CONFLICTES EN LES RESIDÈNCIES DE LA SEGURETAT SOCIAL.

Les reivindicacions per unes millores laborals a les Residències Maternal, de Traumatologia i Infantil, són fetes per la totalitat del personal auxiliar sanitari: infermeres, matrones, auxiliars, fisioterapeutes i logopedes, en una assemblea feta a l'aire lliure per no haver-los estat permesa a l'interior. En una segona assemblea, el dia següent, 300 assistents decideixen que a partir d'aquell dia es treballi en roba de carrer, usant únicament la bata als moments de contacte directe amb els malalts per raons d'higiene, acceptant, ja d'entrada, la pèrdua de les 750 ptes. d'incentius. El dia 11, tres quarts parts del personal de tots els torns ha respost a la consigna, mentre la direcció i els caps, els fan "boicot"; per contra, mereixen la simpatia de residents i familiars. Exceptuant la Residència Infantil on només dotze empleades van secundar l'acció, aquestes van ser molt pressionades per la direcció, que fins va acabar per cridar la policia. Aquesta actitud va seguir els dies 12, 13 i 14. El dia 13 van ésser recollides signatures a malalts i familiars en un document on constava que no havien estat desatesos, i que informava de les reivindicacions. El dia 14, a Sindicatos, havia estat convocada una assemblea general a la qual van assistir 400 treballadores; se'ls va proposar una treva d'un mes mentre la direcció estudiava el cas. Aquesta proposta no va convèncer a part del personal, que no hi va quedar conforme, i de seguida va sorgir un grup de força que és el que decidirà els mitjans de lluita.

La lluita continua, però, a l'expectativa del que passarà el dia 15 de març. Els ànims es mantenen, i bé que la lluita no es presenta gaire fàcil, s'espera arribar a la conscienciació del personal. Disposats a tornar a reprendre la campanya si la resposta no és convincent.

"Joventut Obrera de PNC", en la seva lluita cap al Socialisme, s'imposa com a objectiu immediat l'enderrocament del franquisme i el retorn de les llibertats democràtiques.

Entenem que l'alliberació del país català és una condició indispensable per aconseguir l'autèntica via catalana cap al Socialisme.

Entenem que aquest alliberament cal que sigui real i total, i que només la independència política dels Països Catalans i la seva integració pot aconseguir-ho.

No es tracta de prelacions abstractes com les del nacionalisme burgès, sinó d'una necessitat real i ineludible.

entrevista... entrevista....

parla un antic dirigent obrer de F.N.C.

HAN estat fetes dues preguntes a un antic dirigent de "Front Nacional de Catalunya". Les respostes han estat preses en una gravació. Això fa que, si bé mantenen tota la vivesa oral, en canvi el lector observarà algunes reiteracions, que d'altra banda refermaran els punts de vista mesos.

Com veieu el moment actual del moviment obrer?

EL moviment obrer, en l'actualitat s'ha de contemplar en el context polític del Principat de Catalunya i naturalment, doncs, a tot l'Estat espanyol del qual no ens podem desvincular ara. Aleshores, sobre la reivindicació específica, de la qual parlaré -amb les característiques específiques de les reivindicacions del moviment obrer-, aquí hi ha una reivindicació genèrica a causa que aquest moviment obrer està inserit en un Estat autoritari, dictatorial, que nega les llibertats fonamentals, entre les quals les llibertats obreres: llibertat de sindicació, dret de vaga i presència dels sindicats a l'empresa per mitjà de representants qualificats i lliurement elegits pels obrers.

Aleshores, és clar, al costat i vinculat estretament amb les reivindicacions específiques del moviment obrer, sempre vàlides i actuals, hi ha la reivindicació del restabliment d'un mínim de garanties, que nosaltres definiríem com un Estat de dret, que comprèn, indispensablement, la llibertat de sindicació, el dret de vaga i la representació sindical a l'empresa, reivindicacions aquestes que en Estats autoritaris adquireixen una força i un vigor extraordinaris i que constitueixen un aspecte de la conflictiva general.

El moviment obrer, com qualsevol moviment específicament polític, ha hagut de viure en la clandestinitat. I a un moviment obrer que, per les seves característiques, té un abast més ampli que no pas un moviment polític, la clandestinitat no li escau. Tampoc no escau als moviments polítics, de manera que una de les tasques més importants i més urgents és l'intent de sortir de la clandestinitat, amb la idea d'informar d'alguna manera l'opinió pública i parlar d'alguna manera al poble de l'existència de tota la conflictiva, de la problemàtica política. Això, els partits polítics, ho han anat fent, ho intentem, a través d'ampliacions successives de la base d'interès que suscita el plantejament d'una alternativa democràtica; però al moviment obrer, al meu entendre, li era doblement indispensable.

Això, el moviment obrer ho ha vist molt clar, i depassant la lluita clandestina, la qual cosa no vol dir que no hi hagi obrers que lluiten -en el terreny polític en forma clandestina, però depassant la lluita clandestina des de l'angle de la condició obrera, han fet un intent extraordinàriament brillant, i extraordinàriament imaginatiu, com és el de Comissions Obreres.

Cal tenir en compte que quan es parla d'un Estat autoritari, dictatorial, es parla del reflex que aquest té sobre el món obrer amb l'intent de donar validesa als sindicats verticals, que són un doble del partit polític imperant, i un veritable instrument totalment a les mans del poder polític actual de l'Estat espanyol. Aleshores el que el moviment obrer ha contestat i contesta constantment és la legalitat del sindicat vertical, amb la qual cosa té molta raó. Aquesta situació es combat, ai-

xí, des de dins i des de fora, perquè la condició obrera, com dèiem abans, no "permet", no li escau aquesta clandestinitat, i la ruptura es pot fer perfectíssimament des de dins, perquè el fet de ser obrer, doncs, és un fet, amb sindicat vertical o sense sindicat vertical, i no té els condicionaments dels moviments polítics, o en té molts menys.

Per a mi, el moviment de Comissions Obreres està inspirat per una doble idea: primer, per la idea de contestació del sindicat vertical, que no és representatiu, que no és el seu, i que és un instrument del règim que mal pot representar la classe obrera; i segon, perquè a partir de la base planteja tota la problemàtica, extraordinàriament interessant, de la unitat obrera a partir de la base. És a dir: Comissions Obreres és un moviment unitari que parteix d'on han de partir els moviments unitaris, de la base, i de l'interès que susciten a la base.

La lluita que actualment Comissions Obreres porten a terme és, al meu entendre, molt valuosa, perquè està orientada per a centrar l'interès de tots els obrers per accions a totes les fàbriques, a tot el món de les activitats obreres; per a portar aquest interès de contestació del sindicat vertical, i aquest afany de crear, al temps actual, les bases d'un sindicat unitari.

El sindicat unitari, com tots els intents unitaris, pot desvetllar a la gent poc reflexiva, o que no té un interès especial en la matèria, certes suspicàcies. Un moviment unitari que parteix de la base no pot ser sinó un moviment unitari lliurement consentit, és a dir, que arrenqui realment de la base obrera i que, per tant, sigui representatiu de la voluntat dels obrers d'assolir-lo, cosa que, al meu entendre, és un desideràtum.

Aleshores, amb aquesta idea, amb aquest afany, l'interès que ha suscitat el moviment creat per Comissions Obreres és extraordinàriament important, i això es reflecteix en l'autoritat que tenen els representants del moviment obrer autèntic, a totes les empreses i dins el món del treball; d'altra banda, es reflecteix en la manera com és conduït aquest moviment obrer, com són conduïdes les reivindicacions que, de fet, no es basen en grans plantejaments ideològics, ans en plantejaments concrets a cada lloc; és a dir, que el gran plantejament ideològic, el gran plantejament, diríem, polític del moviment obrer que per a mi és indiscutiblement el Socialisme, ve com a resultat de l'interès i de l'autoritat que susciten aquests moviments obrers actuals dintre totes les empreses i dintre el seu camp d'acció. Només cal veure els periòdics i només cal veure com els obrers militants d'aquest moviment obrer són portats davant el Tribunal d'Ordre Públic i davant el que en diem "justícia del règim", per entendre l'extraordinària eficàcia d'aquest moviment. Només cal llegir els diaris per a fer-se una idea, aproximada, perquè els diaris no diuen tot el que realment passa, de tots els conflictes que té plantejats el règim, de tota la conflictiva social, i de la forma com ha estat conduïda, de les formes de lluita que han estat adoptades i, sens dubte, de les victòries aconseguïdes i de l'interès que, per resab, han desvetllat en tot el poble.

Em sembla indispensable el moviment obrer, la seva lluita, per a cobrir altres objectius que no pertanyen específicament al terreny de les reivindicacions immediates del món obrer.

El moviment obrer és un gran atot, és una gran eina que ajuda indubtablement a reivindicar totes les llibertats polítiques que actualment reivindiquem a nivell de l'Estat espanyol. Per a mi, almenys, e l moviment de Comissions Obreres ha estat molt pensat, molt ben enfocat i plantejat, i, sobretot, ha estat dut per gent que a mi em sembla molt conscient i que ha obtingut el respecte i l'adhesió de la classe obrera a tot arreu on ha actuat; només cal veure com es van nodrint els nuclis de Comissions Obreres a tot arreu i com amplien la base, que en realitat és el seu fet, per a adonar-se de l'extraordinària empenta, l'extraordinària

importància que poden donar al moviment popular per a la reivindicació d'un Estat de dret.

Quina ha de ser, a parer vostre, la nostra aportació al moviment obrer?

La missió de "Joventut Obrera de FNC", gairebé es dedueix d'una forma molt clara i molt inequívoca del que acabem de dir. "Joventut Obrera" s'ha d'incorporar, i ja està incorporada, a la lluita de Comissions Obreres, per a totes les reivindicacions del món obrer. Aleshores a mi em sembla que no es pot abandonar aquesta òptica de convergència d'un moviment obrer unitari, no solament des d'un punt de vista actual, contemplant la problemàtica actual, que evidentment exigeix la unitat pel sol fet de lluitar contra el franquisme, si volem tenir alguna eficàcia, ans pel projecte de futur d'aquest moviment unitari.

Al meu entendre, i si em permeteu d'usar un terme una mica gros, la transcendència del moviment que ha començat a la base obrera d'aquest país és aquesta: la projecció futura del moviment, com a moviment unitari, pot tenir un valor extraordinari i constitueix un plantejament que tota la gent que ha lluitat durant aquests anys difícilment oblida.

És clar que històricament, i sense posar en dubte la profunda arrel solidària dels moviments obrers, no hi ha casos de moviments obrers únics; hi ha hagut diversificació de sindicats i de sindicacions, però aquest rodatge a què ha estat sotmès per necessitat el moviment obrer a Catalunya, formant part del context de l'Estat espanyol, el pot acostumar a contemplar, i a assumir, la necessitat de projectar, des d'ara, i en el futur, sobre les experiències i les lliçons que ara aprenem i que són, ni més ni menys, l'eficàcia i el valor que té el sentit unitari de les lluites per a fer front a qualsevol enemic actual o potencial.

Per tant, per a mi, la cosa és molt clara: "Joventut Obrera de FNC" ja està incorporada a la lluita, i si em permetessin de donar-li un consell, fóra aquest: que no es pot abandonar la lluita des de la perspectiva de Comissions Obreres dins del món obrer actual, i sobretot, que no es pot abandonar la perspectiva d'arribar a un moviment unitari lliurement pactat a les bases, que és el que, de fet, s'ha hagut de fer perquè s'ha començat a la base.

La base vol dir, no pas una base àmplia d'un gran plantejament a tot el món obrer, sinó que això s'ha pogut fer a partir dels nuclis de treball establerts a les empreses. I és la coordinació d'aquests nuclis el que ha permès de transposar aquests límits i de donar coherència al món obrer, i aleshores fer-lo conèixer com un afany unitari de la lluita de la classe obrera.

COMPANYS: Ens hem imposat de lluitar organitzadament pel socialisme i la democràcia en uns Països Catalans independents.

Collabora amb nosaltres difonent aquest butlletí. Uneix-te a la nostra lluita.

**JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL
DE CATALUNYA**